

Стосовно ж функціональності можливості аналогів, вони не такі широкі і не дозволяють повністю охопити діяльність підприємства. А нам для розвитку бізнесу в довгостроковій перспективі, важливо якісне забезпечення та підтримка користувачів, швидка та ефективна. Тому на часі актуальність даного питання, і її вирішення, нажаль, не має часу на роздуми, потрібно вирішення – якісний продукт, який би задовольнив потреби підприємців, та був зручним та доступним.

Вимушені констатувати, що провівши певний аналіз нажаль на даний момент у 1С 8 немає достойних аналогів в співвідношенні ціна-якість-масштабність-налаштованість. В вітчизняних альтернативних варіантах 1С, як правило, неможливо вносити зміни, а зарубіжні досить дорого коштують як за для можливостей основного споживчого сектору (підприємств малого та середнього бізнесу). До того ж в зарубіжних аналогах 1С потрібно постійно додатково вносити зміни в налаштування, в зв'язку з змінами вітчизняного законодавства.

Але безперечно, нашій економіці потрібен свій, вітчизняний, якісний системний продукт для організації ведення бухгалтерського обліку на підприємствах.

ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ГРОМАДЯН: ІСТОРИЧНИЙ ЕКСКУРС

*Шакаєв В.С., студент III курсу
Науковий керівник: Балазюк О.Ю., к.е.н, доцент
Вінницький навчально-науковий інститут економіки ЗУНУ*

Із початку свого існування наше суспільство орієнтується у своїй діяльності на країни Європейського Союзу. Відповідно до цього Україна втілила багато стандартів та певних норм у різних сферах, зокрема у медицині, освіті, судочинстві та інших. Таким чином, змін також було не уникнути у системі оподаткування. Спираючись на світовий досвід, державою було введено чимало реформ по вдосконаленню механізмів регулювання оподаткування. Не виключенням стало удосконалення системи оподаткування доходів громадян, котре забезпечує суттєві надходження до державного бюджету.

Вважається, що податок на доходи фізичних осіб є одним із найдавніших фіскальних стягнень в тисячолітній історії оподаткування. Спершу він мав назву «Податок з населення», котре люди мали змогу сплачувати у натуральному вимірнику (тваринами, зерном, речами загального вжитку, зброєю, та іншими предметами). Згодом із розвитком суспільства та впровадженням товарно-грошових відносин громадяни були зобов'язані сплачувати податок грошима.

Найпершим варіантом наближеним податку з доходів громадян до сучасних з'явився на території США у 1643 році, у Плімурської колонії. У свою чергу надалі схожий податок було впроваджено Англією у 1798 році.

Озеров І.Х. [3] твердить, що ввів його Уільям Піт, як потрошений податок на розкіш. З часом даний фіскальне стягнення набуло популярності у світі та зазнавало чимало модифікацій та змін, що призводило до постійного розвитку та вдосконалення.

Власне на українській землі прототипом ПДФО став прибутковий податок з громадян впроваджений у СРСР Декретом від 16 листопада 1922 року зазначає Демченко Т.М. [2]. Далі у 1924 році він сплачувався у поєднанні з майновим податком. Ставки ж податку постійно змінювалися, проте максимальною установленою була 13% з доходів службовців та робітників. Однак Бондаренко Г.І. [1] у своїй праці свідчить про те, що починаючи з 1973 ставки зазнавали зниження та на тривалий час залишалася 8% це відбулося внаслідок економічної реформи у СРСР яка почалася 1965р. Проте до 80-тих років ХХ ст. Україні діяла прогресивно-регресивна шкала оподаткування. Це означало, що при офіційній ставці 13% було накладено стягнення з кожного карбованця, котрий перевищував неоподаткований мінімум у розмірі 25%.

У 1991 році Україна виборола свій суверенітет та незалежність та продовжила традиції оподаткування доходів запозичивши принципи Радянської Влади хоча з незначними відмінностями. У роботах Перерви М.Г. [4] зазначено що характерною рисою системи оподаткування доходів, того часу є прогресивна шкала оподаткування. У 1991-1992р. відбувалися зміни ставки та інтервалу прогресивного оподаткування (1991р. – 13%, 30%, 40%, 45% та 50 %, у 1992р. – 12%, 15%, 20% і 30%). Здебільшого ставки залежали від роду зайнятості, посади та розміру заробітної плати.

Однак, дана система протрималася не довго, оскільки, мала чимало недоліків, які потребували негайних змін. Тому у 1993 році було вкотре внесені зміни до податкового законодавства:

- 1) застосовано нову шкалу ставок, що базувалася на відносних величинах;
- 2) здійснено перехід до обрахунку ПДФО за сукупним річним доходом;
- 3) встановлено єдину ставку 20% на дохід отриманий не за постійним місцем роботи.

1 жовтня 1994 року в залежності від розміру доходів були затверджені нові ставки: 10, 20, 30, 40 і 50 %. Однак вони все рівно вважалися жорсткими.

В Україні оподаткування доходів фізичних осіб регламентувалось Законом України «Про податок з доходів фізичних осіб» від 25.02.2003 р. № 889-ГУ. В якому була вже встановлена фіксована ставка 15%.

Далі 1 січня 2015 р. затверджено Закон України № 71-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законів України (щодо податкової реформи)». Де було встановлено такі ставки:

20%- для «пасивних» доходів, до них включалися нараховані дивіденди по акціях, також якщо база оподаткування в календарному місяці перевищує 10-кратний розмір мінімальної зарплати

15%- якщо база оподаткування доходу не перевищує 10-кратний розмір мінімальної заробітної плати.

5%- для доходів у вигляді дивідендів по акціях та корпоративних правах, нарахованих резидентами.

Проте, у 2016 році ставку змінено на 18% від розміру доходів громадян та збережена ставка 5% на нарахування дивідендів та оприбуткування спадщини.

На мою думку, оподаткування доходів громадян (ПДФО) є важливою темою, так як цей прями́й податок є одним із головних надходжень до Державного бюджету. 75% сплаченого податку на діяльність фізичної особи отримують місцеві бюджети: 60% — потрапляє до бюджету міста обласного значення, об'єднаної територіальної громади (ОТГ) чи району, ще 15% — отримує бюджет області, решта 25% — зараховуються у державний бюджет. За рахунок оплати ми маємо можливість безкоштовного лікування, за ці кошти оплачується заробітна плата працівникам державних служб, громадяни мають можливість здобувати освіту. Сплативши цей податок кожен з нас робить чималий вклад у розвиток нашої держави.

Література:

1. Бондаренко Г. І., Данілов О. Д., Лекарь С. І. Оподаткування фізичних осіб. Ірпінь : Академія державної податкової служби України, 2001. 247 с.

2. Демченко Т. М. Податок з доходів фізичних осіб у системі державних доходів. *Регіональна економіка*. 2013. № 2. С. 14-18.

3. Озеров І. Х. Прибутковий податок в Англії: Економічні та суспільні умови його існування: уч. зап. Імператорського московського університету. М.: 1898.

4. Перерва М. Г. Податок на доходи фізичних осіб. *Економічні науки*. Серія «Облік і фінанси». 2014. № 8(29). С. 4-8.

5. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи. URL: закон України від 28.12.2014 р. № 71-VIII.

6. Податковий кодекс України. Офіційний вісник України. 2010. № 92, із змінами та доповненнями.

7. Закон «Про прибутковий податок з громадян СРСР, іноземних громадян і осіб без громадянства».

8. Balaziuk O. U., Sysoieva I. M. Application of the accounting principles to the organization of accounting and audit in Ukraine. International symposium «Experience. Knowledge. Contemporary Challenges» 5th Edition «Innovative economic social Approaches in the Knowledge Society», December 12th-13th 2019, Bucharest, Romania, P. 63-67.